

Џуди Кертин

АЛИС И МЕГАН ЗАУВЕК

Наслов оригинала

Judi Curtin

ALICE & MEGAN FOREVER

Copyright © Judi Curtin 2008

First published by The O'Brien Press Ltd., Dublin, Ireland, 2008

Published in agreement with The O'Brien Press Ltd.

За издање на српском језику © Креативни центар 2015

Библиотека *Свет је један*

књига осамдесет прва

прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Виолета Бабић

Илустрације

Андреј Војковић

Лектор

Виолета Бабић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Небојша Митић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел. 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483

www.kreativnicentar.rs

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Графостил, Крагујевац

Година штампе

2015

Тираж

2.000

Издавач захваљује на финансијској помоћи организацији
Ireland Literature Exchange (фонд за превођење), Даблин, Ирска

www.irelandliterature.com

info@irelandliterature.com

Џуди Кертин

АЛИС И МЕГАН ЗАУВЕК

Са енглеског превела
Данијела Михаић

Креативни центар

За Дена, Елен, Брајана и Ени

Прво поглавље

Очешљала сам се и бацила поглед у огледало. Баш сам поправљала чвор на кравати кад се мама појавила на вратима моје собе.

Дубоко је уздахнула, како само она зна.

„Средња школа није модна ревија, знаш, Меган“, рекла је. „Сети се да у школу идеш да нешто научиш.“

„Не разумеш ти то“, одговорила сам.

Мама је прекрстила руке.

„А ти ми онда објасни...“, наставила је.

Помислила сам да је игноришем, али је стајала на вратима блокирајући излаз, па нисам могла да побегнем.

Тад је дошао ред на мене да уздахнем.

„Ради се о томе да ... па ово ми је први дан ... а први дан је увек најважнији. Свако ће да загледа свакога. Морам да будем у најбољем издању. Морам да изгледам...“

„ ... кул?“, упитала је мама.

Климнула сам главом.

„Ако првог дана помисле да сам лузерка, то се никада, никада неће променити ма шта после радила. И кад после шест година* завршим школу, и даље ћу бити лузерка. То би стварно било страшно. Живот би ми био упропашћен.“

„То ми баш не звучи фер“, рекла је мама.

Узела сам шналу коју ми је позајмила Алис и подигла косу.

„И није фер!“, одговорила сам. „Зато и морам да се побринем да ми се то не деси.“

Поново сам скинула шналу и бацила је на кревет.

Ништа ми није изгледало како треба.

Ништа ми није изгледало довољно добро.

* У Ирској се школски систем састоји од основне школе, која траје осам година, укључујући и предшколско образовање, потом средње школе, која траје шест година и која је подељена на циклусе, и више школе (прим. прев.).

То је био најважнији дан у мом животу и била сам сигурна да ћу нешто забрљати.

Мама ми је пришла и загрлила ме.

„Јадно моје дете!“, рекла је.

Онда је отишла до кревета и узела шналу. Пажљиво ми је уврнула један прамен косе и уредно га причврстила.

Погледала сам се у огледалу и насмешила се. Десило се чудо. Мама ме је, заправо, улепшала.

„Хвала, мама!“, рекла сам јој.

Узвратила ми је осмех. „Нема на чему. Све, само да не постанеш главна лузерка у школи. Но, ипак жалим што ми ниси дозволила да ти иштрикам џемпер за школу. Био би много лепши него тај купљени. Сад ћеш изгледати као сви остали.“

Поново сам уздахнула.

Зар не капира да је у баш у томе поента?

Зар не зна да *морам* да изгледам као сви остали?

Зар не зна да би, уколико бих обукла штрикани џемпер, било као да сам отишла у школу са истетовираним *лузерка* на челу?

Али није био тренутак за расправу.

„Школа је *веома* строга“, одговорила сам. „Сви морају да носе потпуно исте џемпере. Сећаш се да сам ти то одавно рекла. Такво је правило.“

„Е па ако мене питаш, глупаво им је то правило“, рекла је мама.

(Није само било глупаво правило – него глупаво правило које сам измислила оног тренутка кад је мама почела да прича о штрикању џемпера. Било ми је драго што није позвала школу да се жали. Да је открила истину, никада, никада не би прешла преко тога. Вероватно би ми онда, за казну, иштрикала и школску сукњу.)

Заврнула сам рукав на дивном, купљеном, школском џемперу и погледала на сат, настојећи да мами дам знак, али се чинило да ништа није приметила. Опет је имала онај свој сањалачки израз лица.

„Знаш, Меган, и данас се сећам свог првог дана у средњој школи“, рекла је.

„Јеси ли била повела и оног кућног љубимца диносауруса?“, питала сам је осмехујући се.

Мама ме је игнорисала.

„Мама ми је направила гомилу сендвича са сиром и умотала их у целофан.“

„Значи, ти си била лузерка“, додала сам. „Надам се да није наследно.“

Мама се насмешила.

„Не! Нисам била лузерка. У то време сви су умотавали сендвиче у целофан. Тад није било модерних кутија за ручак. Сећам се...“

И баш се тада огласило звоно на улазним вратима.

„То је Алис“, рекла сам. „Извини, мама, али не могу да дозволим да ме чека.“

Провукла сам се поред ње и отишла да отворим улазна врата.

Алис је стајала испред са огромним осмехом на лицу.

„Спремна?“, питала ме је.

Климнула сам главом. Била сам сувише узбуђена да бих одговорила.

Појавила се и моја сестрица Роузи. Била је у пиџамама.

„Ти и Алис сте баш лепе“, казала је. „Баш бих волела да ја идем у велику школу!“

Одједном ме је уплашио остатак дана. Можда би било лепо да останем код куће с мамом и Роузи.

Осетила сам руку на рамену. Окренула сам се и угледала поред себе маму. Загрлила ме је и оставила влажан пољубац на образу.

„Лепо се проведи“, рекла је.

Извукла сам се из загрљаја.

„Хоћу. Ђао, мама.“

Потом сам потрчала низ плочник да ме не би додатно избламирала.

„Ђао, Шила!“, повикала је Алис док је трчала за мном.

Мама нам је једном махнула, а затим је затворила улазна врата.

Окренула сам се према Алис бришући мамин пољубац са образа.

„Извини због ове шпанске серије“, рекла сам. „Скrooооз ме је избламирала.“

Алис је слегла раменима.

„Мени је било некако слатко. Моја мама није могла да ме испрати. Морала је да жури на јутарњи воз за Даблин на неки састанак.“

Изненада ми је било криво што сам се жалила. Иако ме моја мама увек избламира, драго ми је што је и даље с мојим татом. Алисини родитељи не живе више заједно и премда се она навикава на то, сигурна сам да би волела да има срећну породицу попут моје.

Брзо смо ходале и ускоро смо стигле до наше старе основне школе. Била је затворена. Бацила сам поглед преко зида. Изгледала је некако малено и сигурно. Део мене плашио се средње школе. Део мене желео је да се врати у стару школу, где сам знала шта ме чека.

Питала сам се да ли бих то могла да објасним Алис.

„Је л’ ти жао што не идемо у њу?“, питала сам.

Алис се гласно насмејала.

„Ни случајно!“, одговорила је. „То је остало иза нас.“

Оклевала је на тренутак.

„Ни теби није жао, зар не?“

Одједном сам се осећала некако глупаво, па сам се насмејала што сам уверљивије могла.

„Не!“, одговорила сам. „А сад пожури или ћемо закаснити.“

Убрзо смо стигле до капије наше нове школе. Наше најбоље другарице Грејс и Луиз чекале су нас испред. Грлиле смо се и поскакивале од среће.

„Ко је узбуђен?“, питала је Луиз.

Викнуле смо углас.

„Ја!“

Нисам заправо лагала. *Јесам* била узбуђена. Али ствар је била у томе што сам била и уплашена.

Зурила сам у оно што ће наредних шест година бити моја школа. Изгледала је веће и страшније него оног дана кад сам дошла с мамом и татом на упис.

„Ко је малчице уплашен?“, рекла ми је изненада Алис.

Могла сам да осетим како почињем да црвеним.

Да ли ми то Алис чита мисли?

Да ли ми се можда руга?

Да ли можда хоће да испаднем глупа пред осталима?

Потом је Алис полако подигла руку.

„Ја јесам“, рекла је.

„И ја“, додале су углас Луиз и Грејс.

Насмешила сам се. Нисам се више осећала толико лоше.

„И ја“, додала сам.

Затим смо се још једном изгрлиле и брзим корацама ушле у нашу нову школу.